

Arrest

nr. 204 632 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [T.]

voornaam: [A.B.]

geboortedatum: 04.02.1978

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [P.A.] 05/04/1988 Eritrea, [B.A.] 05/04/1988 Eritrea, [B.A.] 01/01/1981 Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ RIHO op 23/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zhaar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV KO.55.L2.007839/2018 door Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan de politie van PZ RIHO dat zij geen familie heeft noch een partner in België, zij verklaart ook geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd een eerste keer aangetroffen op Belgische grondgebied op 13/04/2018. Sindsdien ondernam zij geen stappen om zich in regel te stellen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Zij gebruikt bovendien verschillende aliases waardoor zij haar echte identiteit en nationaliteit (Ethiopië) wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV KO.55.L2.007839/2018 door Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd een eerste keer aangetroffen op Belgische grondgebied op 13/04/2018. Sindsdien ondernam zij geen stappen om zich in regel te stellen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Zij gebruikt bovendien verschillende aliases waardoor zij haar echte identiteit en nationaliteit (Ethiopië) wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV KO.55.L2.007839/2018 door Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23/05/2018 door de politiezone van PZ RIHO (Roeselare) en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Ze vermeldt dat ze er 'problemen' zou

hebben maar heeft hier geen verdere uitleg over. Indien ze problemen heeft in het land van herkomst zou ze in België een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen. Ze heeft dit echter niet gedaan en wil doorreizen naar Engeland. Dit op illegale wijze.

Zij legde bovendien valse verklaringen af aan de politie en doet zich voor als een Eritrese terwijl zij eigenlijk een Ethiopische zou zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 23/05/2018 door de politiezone van PZ RIHO (Roeselare)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd een eerste keer aangetroffen op Belgische grondgebied op 13/04/2018. Sindsdien ondernam zij geen stappen om zich in regel te stellen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Zij gebruikt bovendien verschillende aliases waardoor zij haar echte identiteit en nationaliteit (Ethiopië) wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat /zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat er een ernstig risico is op mensonwaardige behandelingen bij terugkeer naar haar land van herkomst en bevestigt dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft maar gebruik gemaakt heeft van een Ethiopisch paspoort. Zij wijst op de vele mensenrechtenschendingen in Ethiopië en Eritrea, en argumenteert dat zij niet voldoende tijd en bijstand heeft gekregen om haar vrees uiteen te zetten. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat er een risico op indirect refoulement naar Eritrea bestaat, nu de Ethiopische overheden haar daarheen kunnen terugsturen.

2.3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten; artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor inklimming.

De bestreden akte verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* en *"de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde."* In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag ingediend heeft, dat ze niet met overheden meewerkt nu ze zich bij binnenkomst in België niet aangemeld heeft bij de gemeente, dat zij gebruikt maakt van verschillende aliases, en dat de verzoekende partij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden nu ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2018. Voorts wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoekende partij geen relatie of kinderen in België heeft. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze omwille van humanitaire redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraleer de Raad kan oordelen of de verwerende partij een rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gevoerd heeft, dient bepaald te worden ten aanzien van welk land dit diende te gebeuren. *In casu* betwist de verzoekende partij dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft, maar stelt ze dat ze de Eritrese nationaliteit heeft.

De verwerende partij meent op basis van haar opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: VIS) dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Ter terechtzitting preciseert de verwerende partij dat de link tussen de verzoekende partij en de persoon vermeld op het VIS-document

gemaakt werd op basis van de vingerafdrukken van de verzoekende partij. Op basis van deze vingerafdrukken werd overeenstemming gevonden met T.A.B. geboren op 4 februari 1978 die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij hierop gewezen. De verzoekende partij bevestigt dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en stelt, onder verwijzing naar algemene informatie van refworld over mogelijke valse documenten in Ethiopië, dat het paspoort vals is in die mate dat het document een echt paspoort is maar verkregen op basis van documenten die haar niet toebehoren. Ze betwist in het algemeen de onderzoeksresultaten van de verwerende partij.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemmen met de persoon genaamd T.A.B. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Nederland en dit visum werd haar op 27 december 2017 door de Nederlandse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een verblijf van 90 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Nederlandse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag is het voorts niet aannemelijk dat de verzoekende partij zo maar gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort om een Schengenvisum van de Nederlandse autoriteiten te bekomen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen.

In deze stand van het geding slaagt de verzoekende partij er niet in om redelijke twijfel bij te brengen dat ze niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Van een verzoekende partij die beweert een bepaalde nationaliteit te bezitten, die verschilt van de nationaliteit op officiële stukken die in het administratief dossier terug te vinden is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer bijbrengt dan een algemene verklaring, zoals *in casu* het geval is.

In deze stand van het geding neemt de Raad aan dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Bijgevolg diende het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren, zoals dit terecht werd gedaan in de bestreden beslissingen.

Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot Eritrea niet dienstig, nu ze de Ethiopische nationaliteit heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op illegale wijze het land heeft verlaten en dat zij daarom vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit het VIS blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit bezit en zij het land heeft verlaten in bezit van een visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Bijgevolg toont zij niet aan zich te bevinden in een situatie zoals omschreven door de rapporten aangehaald in haar verzoekschrift. De verzoekende partij kan om diezelfde reden niet dienstig voorhouden op illegale wijze te zijn verbleven in haar land van herkomst.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er gemotiveerd werd omtrent artikel 3 van het EVRM nadat de verzoekende partij de kans werd geboden om de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, uiteen te zetten. Zij werd immers, voorafgaand aan het nemen

van de beslissing, gehoord en verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van humanitaire redenen.

In haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij het niet meer over humanitaire redenen, maar verwijst zij in hoofdzaak naar de algemene toestand in Ethiopië en de slechte omstandigheden in de gevangenis. Voorts brengt de verzoekende partij ook geen andere concrete elementen bij om haar relaas te staven, dan de verwijzing naar rapporten. Van een persoon die in deze stand van het geding blijft volhouden dat zij niet de Ethiopische nationaliteit heeft, terwijl de documenten uit het administratief dossier het tegenovergestelde aantonen, kan verwacht worden dat ze meer elementen aanbrengt om haar relaas te staven en de link te maken tussen de rapporten en haar persoon dan hetgeen de verzoekende partij doet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Zo verzoekende partij zich nog beklagt over de wijze waarop zij is gehoord zonder tolk, zij zeer slecht Engels spreekt, en zelfs niet duidelijk is wie het gehoor heeft afgenomen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij geen concrete en ernstige elementen aanbrengt die zouden wijzen op een vrees voor vervolging of een mensonterende behandeling. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partij blijkbaar probleemloos haar land van herkomst heeft verlaten met een paspoort en een Schengenvisum.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS